

ГЖСКИ.

Едно момче, Велко, видѣлъ една върволица диви гжски, които хвъркали високо въ въздухъ-тъ.

Велко. Могътъ ли и наши-тѣ домашни гжски да хвъркатъ? *Баица.* Не могатъ. — *Велко.* А кой храни диви-тѣ гжски? — *Баица.* Тии сами си намиратъ храна. — *Велко.* А зимѣ? — *Баица.* Штомъ като настане зима, диви-тѣ гжски си отиватъ отъ тука въ топли-тѣ страни, и есенъ се връщатъ пакъ. — *Велко.* А зашто домашни-тѣ гжски не могатъ да хвъркатъ като диви-тѣ и зашто не си отиватъ зимѣ въ топли-тѣ страни? *Баица.* Заштото домашни-тѣ гжски вече сж изгубили до нѣйдѣ напрѣдното си искусство и сила, па и чувства-та имъ не сж до толкова тънки, както на диви-тѣ, — *Велко.* А зашто сж станжли такъви? *Баица.* Заштото людете се грижатъ за тѣхъ и сж ги отучили да залѣгатъ за себе си. Отъ това познавашъ, че и людете-тѣ трѣбова сами да гледатъ да работятъ за себе си всичко штото могатъ. Ония дѣца, на които слуговатъ други и не се учятъ да правятъ за себе си всичко, штото могатъ, никога нѣма да станхтъ яки, умни и искусни людие. — *Велко.* Нѣ, отсега азъ штж залѣгамъ да си правя самъ всичко; заштото, инакъ, може да се случи да станж и азъ като домашни-тѣ гжски, които сж се отучили да хвъркатъ.

РАЗГЛЕДВАНІЕ.

Единъ Индиецъ отъ Сѣверна Америка, кога се върнжлъ въ колиба-та си, съгледалъ, че единъ кжсъ отъ пастарма-та, што билъ окачилъ на дрѣво-то да се провѣтри, билъ откраднжтъ. Индиецъ-тъ като прѣгледалъ добръ мѣсто-то, пуснжлъ се по дия-та на